

เนื้อหาการได้วาตะครั้งที่ ๕

หัวข้ออภิปราย : พระเวสสันดรกับการ บริจาคบุตรธิดาและภรรยา

ฝ่ายตรงข้ามกับท่านคุณานันทะ ได้เปิดประเด็นว่า การที่พระเวสสันดรทรงบริจาคพระชายา พระโอรส และ พระธิดา ให้เป็นทานนั้น เป็นการกระทำที่โหดร้ายมาก ธรรมดาแล้วภรรยาถือได้ว่าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับสามี ลูกเปรียบประดุจสร้อยทองคำของใจของพ่อแม่ การทอดทิ้ง บุตรภรณานั้น สมควรได้รับการตำหนิติเตียน และการ ประณามจากสังคม และยังเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายอีกด้วย นี่คือข้อหาที่อีกศาสนาหนึ่งกล่าว

ท่านได้ชี้แจงประเด็นนี้อย่างสุขุม ลุ่มลึก นุ่มนวล ว่า การบำเพ็ญบารมีเพื่อที่จะบรรลุอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณได้นั้น พระองค์จะต้องเอาชนะความโลภ และความยึดมั่นถือมั่นของ พระองค์ให้ได้ การบริจาคพระโอรส และพระธิดาในครั้งนี้ แท้จริงแล้วกลับได้ประโยชน์ คือ แทนที่พระโอรสและพระธิดา จะต้องทนลำบากอยู่ในป่าในเขากับพระราชบิดา แต่ทำไมไม่นาน

นัก ก็จะได้กลับไปอยู่กับพระอัยยิกา คือ ปู่
ในพระราชวังตามเดิม ส่วนพระนางมัทรีนั้น
เมื่อทำวสัฏกเทวราชรับบริจาคไปแล้ว ก็ถวาย
คืนแก่พระเวสสันดร ณ ที่นั้นนั่นเอง ไม่ได้
หวังจะนำไปเป็นภรรยาจริง ๆ

อีกประการหนึ่ง เราต้องดูว่า ตอนสุดท้ายท่านได้เป็น
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า หมดยกเลสาสวะ พระนางมัทรีก็มา
เป็นพระนางพิมพา ก็ได้รับประโยชน์จากการบรรลุอนุตร
สัมมาสัมโพธิญาณ เป็นพระอรหันตเถรี พระราहुล ก็เป็น
พระอรหันต์ พระอุบลวรรณาเถรี ก็เป็นพระอรหันตเถรี
หมายความว่า ภพชาติสุดท้ายนี้ ได้รับประโยชน์กันหมดทุกคน
ส่วนระหว่างการสร้างบารมีจะอย่างไรนั้น ถือว่าเป็นวิธีการ
แต่ตอนสุดท้าย ทุกคนบรรลุเป้าหมายปลายทางของชีวิต คือ
ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน

อย่าลืมนะว่า ในชาติที่เกิดเป็นพระเวสสันดรนั้น ท่านมุ่ง
พระโพธิญาณ ซึ่งประโยชน์ใหญ่จะเกิดขึ้นกับพระองค์และ
ชาวโลก รวมทั้งเทวดาอีกมากมายนับไม่ถ้วน ท่านจึงตัดสินใจ
เดินไปที่สระบัว ซึ่งขณะนั้นกัณหาและชาลีแอบซ่อนอยู่

แล้วท่านพูดโดยไม่ได้ชี้เชิญลูกทั้งสองเลย แต่พูดด้วยจิตที่เป็นกุศลว่า

“ลูกกัณหา ชาลี ช่วยมาเป็นสำเภาทองให้พ่อ ลักหน้อยเถิด เพื่อที่พ่อจะได้ข้ามไปถึงฝั่งพระนิพพาน ถึงตรงนั้นแล้ว พ่อจะได้มาทำประโยชน์อันยิ่งใหญ่ให้แก่ มนุษย์และเทวดา ลูกทั้งสองก็จะได้ประโยชน์อันนี้ด้วย เรา มาสร้างบารมีร่วมกันเถิด

พ่อจะทำหน้าที่ของผู้ให้ ลูกก็ทำหน้าที่
ของลูก ให้ร่วมบุญกับพ่อ คือ เป็นผู้ให้เช่นเดียว
กัน ให้เขาเอาตัวของลูกไป เขาจะเอาไปทำ
อะไรก็แล้วแต่ ไปรับใช้เขานะ เพราะว่าเรา
ไม่ใช่พ่อแม่เคยสร้างบารมีกันมาอย่างนี้ เราให้กันมาตั้งมาก
มายแล้ว ให้อีกสักครั้งทำไมจะไม่ได้ และอีกประการหนึ่ง
ทางที่จะไปนั้น มันก็ผ่านเมืองที่ปู่ของเจ้าอยู่ พ่อจะตั้งค่าตัว
เอาไว้ สำหรับให้คุณซุกเขาไถ่ตัว เพราะเขาขาดแคลนเงิน
เขาก็ไม่มีเงินไปจ้างใครให้มาเป็นลูกจ้าง เขาถึงมาขอลูก แต่
จริง ๆ แล้วเขาต้องการเงิน เขาไม่ต้องการลูกหรอก ลูกอยู่ที่ใน
ป่ากับพ่อนี้ ถึงจะอบอุ่นแต่มันก็ลำบาก ถ้าไปอยู่กับปู่
จะดีกว่าอยู่กับพ่อ เพราะพ่ออยู่ในป่า

ไปตรงนั้นอยู่เวียง คลัง นา มันก็สบายดี และจะได้
มีโอกาสกราบทูลเสด็จปู่ให้ทราบ ว่า ตอนนี้อยู่อย่างไร เมื่อ
ปู่เข้าใจก็จะได้ประชุมชาวเมืองเขาว่า ให้โอกาสพ่อกลับเมือง
ได้ ลูกก็เหมือนเป็นทูตด้วย เพราะฉะนั้น ไปเถิดนะลูกนะ”

ท่านพูดอย่างนี้ ไม่ได้ขู่เข็ญอะไรเลย เพราะฉะนั้น ลูก
ทั้งสองได้ฟังแล้ว กลับรู้สึกปลื้มใจว่า เราจะได้เป็นสำเภาทอง
เพื่อไปกราบทูลปู่ให้ทราบ ท่านจะได้หารือกับชาวเมืองที่ขับไล่

พอออกมา ชาวเมืองสงสารก็จะได้รับพ่อกลับไป ดังนั้น จึง
เป็นคำพูดที่ไม่โหดร้ายเลย

ส่วนพระนางมัทรีก็เช่นเดียวกัน ท่านพูดยกใจว่า
“ถ้าหากเราอยู่ร่วมกันอย่างนี้ เราก็จะลำบากกันไปทุกชาติ
เหมือนชาติที่ผ่านมาเราก็ลำบาก ไปพระนิพพานกันเถิด
เมื่อจะไปมันก็ต้องสั่งสมบุญกันมาก ๆ นี่เป็นโอกาสสุดท้าย
ที่เราจะได้สร้างบารมีกันขนาดนี้ เรา่วมบุญกันเถิดนะ ให้

โอกาสกับพี่ เพื่อที่จะได้สร้างบารมีให้
บรรลุนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ สองเรา
จะได้บุญด้วยกัน พอถึงตรงนั้นเราจะ
ได้บรรลุไปพร้อม ๆ กัน” ท่านพูดคุยแต่ใน
สิ่งที่ดี ๆ เช่นนี้

พระนางมัทรีเองก็เข้าใจและชื่นอกชื่นใจว่า ตัวจะได้
เป็นสำเภาทองอีกเหมือนกัน และความจริงแล้วพระอินทร์ก็
ไม่ได้รับพระนางไปเป็นภรรยา ในที่สุดก็ส่งพระนางคืน
พระเวสสันดร เพราะฉะนั้น พระเวสสันดรท่านไม่ได้บังคับ
พระนางมัทรี กัณฑ์ และชาติเลย ทั้งไม่ได้เป็นการโหดร้าย
แต่เป็นความสมัครใจกันทั้งครอบครัว เพราะท่านพูดให้
เข้าใจด้วยเหตุด้วยผล

อีกประการหนึ่ง การบริจาคบุตรภรรยา เป็นธรรม
นิยมของบรมโพธิสัตว์ เพราะผู้ที่จะได้ตรัสรู้บรรลุนุตรสัมมา
สัมโพธิญาณนั้น หากผูกพันต่อสิ่งใดแม้เพียงนิดเดียว ก็
จะไปสู่อายตนะนิพพานไม่ได้ ทำพระนิพพานให้แจ้งไม่ได้
เพราะฉะนั้น ใจจะต้องไม่ผูกพันกับสิ่งใดเลย จึงจะบรรลุ
มรรคผลนิพพานได้

ประเด็นที่ทั้งสองฝ่าย นำมาถกเถียงกันนั้น นับเป็นสิ่งที่มิมีประโยชน์อย่างยิ่ง ไม่ได้เป็นประโยชน์เฉพาะสำหรับชาวพุทธเท่านั้น แต่เป็นความรู้ที่สำคัญต่อมนุษย์ทุก ๆ คน ไม่ว่าคนๆ นั้นจะนับถือศาสนาใดก็ตาม อย่าลืมว่าพระพุทธศาสนาไม่ได้มีไว้สำหรับแข่งกับศาสนาอื่น แต่มีไว้สำหรับสอนชาวโลกในเรื่องความจริงของชีวิต โดยเฉพาะเรื่องกฎแห่งกรรม ซึ่งไม่มีสอนในศาสนาใด ๆ สอนเพื่อบำบัดทุกข์บำรุงสุขอย่างแท้จริง ตั้งแต่ฆราวาสจนกระทั่งถึงผู้ปรารถนาจะทำพระนิพพานให้แจ้ง สอนหมดทุกระดับ สอนทุก ๆ คนในโลกนี้

เราศึกษาพระพุทธศาสนาไว้ ก็ไม่ใช่เพื่อจะแข่งกับศาสนาอื่น เพราะคู่แข่งที่แท้จริงของเรา คือ เวลา และศัตรูที่แท้จริง คือ พญามาร ที่ส่งกิเลสอาสวะมาบังคับบัญชามนุษย์ ดังนั้น ศาสนาอื่น หรือใคร ๆ ก็ไม่ใช่ศัตรู ไม่ใช่คู่แข่งที่ท่านคุณานันทะได้วาทะนั้นด้วย ท่านก็พูดด้วยจิตที่ประกอบไปด้วยความเมตตา เหมือนหมอรักษาไข้คนป่วย มีอาการเพื่อด้วยพิชิตอย่างไร ก็รักษากันไปตามอาการอย่างนั้น

